

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/28/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216547
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216547.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Evy Hritzovej a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 14C/46/2013-48 zo dňa 28.11.2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 14C/46/2013-48 zo dňa 28.11.2013 potvrdzuje.

Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa písomne podaným návrhom doručeným dňa 28.09.2012 domáhal od žalovaného zaplata sumy 175,-- eura ako majetkovej škody a titulom nemajetkovej ujmy v sume 1.051,08 eura. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 4092418 dlžníkom S. S., nar. XX.XX.XXXX. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresného súdu Levice a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie. Žalobca následne podal podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. V exekučnom konaní je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Nesprávny úradný postup charakterizoval - videl žalobca v tom, že neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Poukázal ďalej na skutočnosť, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je

zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovania zásady hospodárnosti v exekučnom konaní a zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Pretože exekučný súd zostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastali riziká: zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolventie povinného.

V návrhu uviedol, že majetková škoda predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, spolu sumu 175,-- eur.

Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nepravým úradným postupom. Potreba nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky vo výške 1.051,08 eura, pričom pri výpočte vychádzal z alikvotného pomeru 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eura za rok: 12 mesiacov za mesiac. Exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 286 dní. Poukázal pritom na nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy súdov.

Ďalej v návrhu uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním zo dňa 03.07.2013, v ktorom žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Poukázal na to, že žaloba je zmätočná, keď žalobca síce podal písomnú žalobu a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Mal za to, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, nezakladá sa na pravde, pričom sám uvádza, že mu boli doručené rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora a navrhol aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prietahoch v konaní. Žaloba je podaná predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.04.2012, pričom už 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci a je teda zrejme, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr.

Poukázal na to že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je splnenie troch podmienok súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré malo spočívať v nerozhodnutí o návrhu

na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote uviedol, že pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty, pričom poukázal na to, že nič nebránilo žalobcovi, využiť účinný prostriedok nápravy a to podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu. Okrem toho poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, lebo je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti danej veci. Zároveň poukázal na to, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora, teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti.

Žalovaný namietal aj premlčanie návrhu, keď k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť k obdobiu pred marcom 2009, keď lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku podľa žalovaného nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. Ku škode uviedol, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, teda akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla, tak vznikla bez ohľadu na tvrdené prieťahy. To isté platí aj o nároku na majetkovú škodu na udržiavanie systému. Požadovať tak paušálne sumy za spomínané veci všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a účelové. Samotný zástupca žalobcu vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012 uviedol, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov elektronickej forme a návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako elektronicke. Z týchto dôvodov je uplatňovanie majetkovej škody vo výške 175,-- eur nadhodnotené a aj nepreukázané. Skutočnú škodu treba preukázať. Žalobca nepreukázal v konaní ani vznik ani výšku škody. K nemajetkovej ujme uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, preto považoval za nesprávnu úvahu žalobcu vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura. Poukázal aj na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetom konaní, lebo si nemajetkovú ujmu uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. V závere poukázal na to, že práve praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy skonštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Táto skutočnosť má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, lebo súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s tým je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti považuje žalovaný konanie žalobcu za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie, na základe ktorého konštatoval, že žalobca v danej veci namietal, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol exekučný súd v zákonom stanovenom čase. Súd v tomto prípade skúmal, či exekučný súd dodržal zákonnú 30-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody, a či vôbec nejaká škoda vznikla.

V predmetnej veci súd predovšetkým poukázal na skutočnosť, že podľa ustanovení Exekučného poriadku, účinného v čase začatia exekučného konania, t. j. ku dňu 16.03.2007, ktoré je potrebné aplikovať na uvedenú vec, bola v ustanovení § 44 ods. 7 určená lehota 30 dní na rozhodnutie o

návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Je nesporné, že exekučný súd o tomto návrhu nerozhodol v zákonom určenej lehote, ale o návrhu doručenom dňa 06.09.2010 rozhodol až uznesením zo dňa 29.03.2012. Je však potrebné poznamenať, že v danej veci, súd pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ex offo skúmal splnenie podmienok výkonu exekúcie (ktorú povinnosť má súd v každom štádiu konania), vzhľadom k tomu, že exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Pri preskúmaní exekučného titulu, exekučný súd dospel k záveru, že exekučný titul, t. j. rozhodcovský rozsudok, bol vydaný v rozpore so zákonom dôvodiac, že pôvodný titul pre vydanie rozhodcovského rozsudku, t. j. zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným S. S., bola zmluvou spotrebiteľskou a z dôvodu ochrany spotrebiteľa bol povinný skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Za takúto neprijateľnú zmluvnú podmienku vyhodnotil rozhodcovskú doložku, ktorú zmluva o úvere obsahovala. Na základe tejto neplatnej (neprijateľnej) rozhodcovskej doložky bol vydaný rozsudok Stálym rozhodcovským súdom dňa 14.11.2006, z ktorého dôvodu ani tento rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul nie je možné uplatniť, pretože bol vydaný v rozpore so zákonom.

Z tohto dôvodu, predovšetkým z dôvodu zákonného preskúmania exekučného titulu aj po materiálnej stránke, nie je možné skonštatovať, že rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po šiestich mesiacoch, spĺňa podmienky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a nárok žalobcu na náhradu škody z tohto titulu.

V predmetnej veci, v ktorej žalobca sa domáha náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom určenej lehote, podľa názoru súdu, oprávnený nemôže utpieť majetkovú škodu počas výkonu exekúcie, a to ani v čase, kedy oprávnený podal návrh na zmenu exekútora, nakoľko pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať všetky úkony exekučného konania, a to až do doby rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora.

Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil náhradu tak majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Ako majetkovú škodu uviedol vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu škody a ani jej výšku, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku oneskoreného rozhodnutia súdu o návrhu na zmenu exekútora. Pokiaľ ide o náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, súd dospel k záveru, že okrem toho, že žalobca nepreukázal existenciu škody, túto výšku škody ani dostatočne nešpecifikoval. Uvedené položky, ktoré žalobca v podanej žalobe špecifikoval, nie je možné považovať za škodu vzniknutú v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uvedené položky sú paušalizované, nie sú konkrétne pre danú vec, pričom poplatky spojené s pracovným výkonom zamestnancov informačného systému má žalobca v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou a nie je možné určiť hodnotu, akú by mali výkony jeho zamestnancov práve so správou pohľadávky, ktorá bola predmetom exekučného konania, v ktorom namieta žalobca nesprávny úradný postup exekučného súdu. K výške škody, ktorá má spočívať v úkonoch na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, žalobca nepreukázal. V exekučnom spise sa v období od podania návrhu na vydanie poverenia, návrhu na zmenu exekútora do jeho rozhodnutia, nenachádza žiadna sťažnosť, ani urgencia zo strany oprávneného. Z uvedeného vyplýva, že žalobca existenciu škody v tejto časti žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom ako dôkaz v žalobe navrhol pripojiť exekučný spis Okresného súdu Levice. Súd tento exekučný spis pripojil a oboznámil prečítaním listiny z tohto spisu, pričom žiadne dôkazy, na ktoré žalobca poukazuje a z ktorých odvodzuje vznik škody, sa v spise nenachádzajú a ani žiadne iné žalobca k žalobe, ani na pojednávaní, na výzvu súdu, nedoložil. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dospel súd k záveru, že počas doby, ktorá uplynula od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu, žalobcovi nevznikla žiadna škoda.

V časti uplatneného nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v tomto konaní, súd poznamenáva, že nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. O návrhu na zmenu exekútora bolo exekučným súdom

rozhodnuté, aj keď nie v zákonnej 30-dňovej lehote (exekučný súd zároveň rozhodol aj o zastavení exekúcie pre neplatnosť exekučného titulu). Konštatovanie, že vo veci došlo k prieťahom v konaní exekučného súdu, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať.

Žalovaný namietal predčasnosť podanej žaloby, keď žalobca síce podal návrh na predbežné prerokovanie návrhu podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z., avšak neodstránil vady tohto návrhu, na odstránenie ktorých ho vyzval. Súd preto skúmal, či žalobca podal žalovanému návrh v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona a z písomného vyjadrenia žalovaného zistil, že tento bol podaný dňa 30.05.2012. Žalobca podal súdu žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súdu dňa 28.09.2012. V čase podania žaloby súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase rozhodovania súdu, táto lehota už uplynula a žalovaný návrhu žalobcu v rámci predbežného prerokovania nevyhovel. Súd preto žalobu za predčasne podanú nepovažoval a vo veci rozhodol.

Žalovaný v písomnom vyjadrení vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Námietku premlčania vzniesol pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Preskúmaním námietky premlčania súd konštatoval, že žiadosť o zmenu súdneho exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 06.09.2010, súd o nej rozhodol 29.03.2012. Oprávnený prevzal rozhodnutie súdu dňa 12.04.2012. Oprávnený sa o škode, o ktorej tvrdí, že mu vznikla a ktorú si v konaní uplatnil, dozvedel doručením rozhodnutia, t. j. 12.04.2012. Premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň po doručení rozhodnutia, t. j. 13.04.2012, trojročná premlčacia lehota (§ 19 ods. 1 zákona) uplynie dňa 13.04.2015. Na základe uvedených skutočností súd neakceptoval žalovaným vznesenú námietku premlčania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 z. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, 5 z. č. 233/1995 Z. z.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalovanému ich nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 27.05.2014.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Nitra žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani neuviedol a nekonkretizoval, v čom, resp. akým postupom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezisťoval, či došlo k prieťahom v konaní.

I podľa názoru odvolacieho súdu v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu súdneho exekútora k vzniku škody nemôže dôjsť, pretože pôvodný exekútor až do rozhodnutia súdu o návrhu na jeho zmenu je oprávnený a povinný vykonávať potrebné úkony exekučného konania. Žalobca navyše vznik škody jej výšku nezdokladoval a nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.